

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Snowhill, a. s.**, se sídlem Washingtonova 9, Praha 1, IČ 26737043, zast. JUDr. Emilem Jančou, advokátem, se sídlem Sartoriova 60/12, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2011 čj. 1294/530/11; 60677/ENV/11

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen Inspekce) ze dne 1. 7. 2011 č.j. ČIŽP/51/OOP/SR01/0635631.006/11/LLH a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím Inspekce uložila žalobci podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v oblasti lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o Inspekci) pokutu ve výši 800.000,- Kč za správní delikt, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v souvislosti s výstavbou lyžařského vleku Pláně - Skalka a lanové dráhy Skalka v období od srpna do listopadu 2006 neoprávněně použil lesní půdu o výměře cca 12 300 m² (konkrétně na pozemcích v katastrálních územích Světlá pod Ještědem a Horní Hanychoy uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí) k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa. Žalobce v části uvedených lesních pozemků odstranil lesní porost, strhl vegetační kryt, provedl terénní úpravy, v takto připraveném území realizoval stavební činnost a umístil do něj stavbu lyžařského vleku a lanové dráhy včetně souvisejících prvků a zařízení - to vše bez předchozího uvolnění dotčených částí lesních pozemků k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa příslušným orgánem státní správy lesů. Tím měl žalobce porušit ust. § 11 odst. 4 a § 13 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon),

ve znění pozdějších předpisů. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2.500,- Kč.

Žalobce v žalobě nejprve připomíná, že předchozí rozhodnutí Inspekce a žalovaného bylo předmětem přezkumu ze strany správního soudu, přičemž v řízení vedeném pod sp.zn. 6 Ca 161/2007 bylo žalobě žalobce vyhověno. Soud v tomto rozsudku vyslovil závazný právní názor, že správní orgán v řízení o správním deliktu musí následek jako znak objektivní stránky deliktu řádně prokázat, doložit a zdůvodnit. Následek, který je znakem objektivní stránky skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 4 zákona o Inspekci, přitom musí být předmětem dokazování správního orgánu. Tento názor vychází z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008 č.j. 1 As 15/2007-141.

Žalobce namítá, že správní orgány nedbaly závazného právního názoru soudu a správní řízení o deliktu nebylo doplněno o žádný důkaz. Správní orgány se spokojily s citací některých vytržených pasáží z odůvodnění předchozího soudního rozsudku a zcela pominuly, že jak Městský soud v Praze, tak i Nejvyšší správní soud jasně stanovily povinnost provést v tomto případě dokazování. Řízení bylo doplněno nikoliv o konkrétní důkazy následků deliktu, ale o polemiky a jakési teoretické úvahy o ohrožení životního prostředí bez konkrétního, exaktně vymezeného, prokazaného a přezkoumatelného závěru o následku jednání žalobce na chráněném veřejném zájmu.

Do správního spisu byly v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze vloženy 3 listy nazvané „ohrožení životního prostředí v lesích protiprávním jednáním společnosti Snowhill a.s.“ zpracované blíže nespecifikovanými osobami. Tyto listy jsou souborem subjektivních názorů zpracovatelů a bez jakékoliv oponentury. Podstatné však je, že se nejedná o žádný důkaz a jde jen soubor nepřezkoumatelných floskulí. Uvádí se v něm, že žalobce zkrátil období, pro které dotčená plocha plnila funkci lesa, vše bez jakékoliv konkretizace délky doby či jiného rozsahu. Dále se v něm uvádí, že žalobce nemohl vědět, že jeho zásah bude následně povolen a za jakých podmínek, což je v rozporu s provedeným dokazováním, neboť zde existovala dále specifikovaná stanoviska Inspekce, která nebylo možno bez důsledku povinnosti k úhradě škody změnit, navíc sama Inspekce věděla, že zásahy žalobce budou následně povoleny, a proto v průběhu těchto zásahů byla zcela nečinná a nepřijala žádné opatření. Dále se v tomto dokumentu uvádí, že žalobci mohly být uloženy podmínky, které ho mohly přimět postupovat jinak, než postupoval, aniž by bylo v dokumentu prokazováno, zda takové podmínky byly skutečně v následných rozhodnutích uloženy a konečně že finanční prostředky z kompenzací byly realizovány se zpožděním. K tomu se v dokumentu uvádí, že toto „teoreticky mohlo znemožnit nebo oddálit realizaci konkrétních projektů na zlepšení stavu životního prostředí“. Podle názoru žalobce tato pasáž plně vystihuje vlastnosti celého dokumentu, který na místo exaktního označení následků a účinků onoho tvrzeného ohrožení včetně konkrétní kvantifikace následků na ten či onen chráněný veřejný zájem, obsahuje blíže nespecifikovatelnou virtuální množinu čistě teoretických úvah, co by se mohlo stát.

Žalobce se v odvolání k tomuto dokumentu vyjadřoval a na toto vyjádření v plném rozsahu odkazuje a činí je součástí zdůvodnění tohoto žalobního návrhu. Sama Inspekce v odůvodnění svého rozhodnutí hodnotu této listiny hodnotí tak, že ji vlastně zcela diskvalifikuje, když uvádí, že nejde o listinný důkaz ve smyslu § 53 správního řádu, avšak o koncept podstatné části rozšířeného odůvodnění, které svým obsahem vznik následku protiprávního jednání jednoznačně prokazuje. Již na základě tohoto konstatování je dle názoru žalobce zcela zřejmé, že napadené rozhodnutí je neudržitelné. Neexistuje totiž žádný důkaz,

který by následky údajného deliktu ze strany žalobce prokazoval, sumarizoval, kvantifikoval nebo jinak pojednal.

Soud zcela jasně správní orgány zavázal, aby následek učinily předmětem dokazování. Závěry správních orgánů o tom, že v dané věci nemusí být prováděno dokazování, jsou mimo závazné stanovisko soudu. Žalobce zdůrazňuje i shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která pojednává nejen o povinnosti dokazovat následek, ale i konkrétní účinek na konkrétním předmětu útoku. V porovnání s touto judikaturou nemůže výklad žalovaného obstát. Žalovaný dospěl navzdory judikatuře i závaznému stanovisku soudu k závěru, že následky ohrožení není třeba dokazovat a postačí je odborně posoudit. Pokud by byl akceptován tento názor, pak by jakékoliv porušení právní normy popsané v tom či onom deliktu podle ust. § 4 zákona Inspekci bylo ohrožením chráněného zájmu bez dalšího dokazování. Pak by soud neměl důvod předchozí rozhodnutí rušit a stejně tak shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu by byla zcela zbytečná. Tento názor však žalobce nesdílí a je naopak přesvědčen, že postup žalovaného je motivován tím, že jednoduše nelze žádné následky a účinky na předmětu útoku prokázat.

Žalobce uvedl v odvolání celou řadou komplexních souvislostí a skutečností, které se před deliktem nebo v dotčeném období odehrály a které vylučují jakýkoliv následek i jeho ohrožení, jakkoliv formálně je možno konstatovat, že k porušení právních povinností došlo. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nevypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně s argumentací žalobce uvedenou v odvolání, žalobce tuto argumentaci opakuje přesně tak, jak byla uvedena v odvolání a činí ji součástí odůvodnění této žaloby.

Žalobce je přesvědčen, že veřejný zájem, který byl dotčeným ustanovením v daném případě chráněn, nemohl být jednáním, za které je žalobcem činěn odpovědným, dotčen, tedy že porušení zákona ze strany žalobce nemá a nemohlo mít ani žádný následek a že tento veřejný zájem nemohl být ohrožen. Jednání žalobce nemohlo mít konečně ani žádný účinek na konkrétním předmětu útoku, což ovšem je požadováno v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008 č.j. 1 As 15/2007-141 za esenciální náležitost, bez níž lze konstatovat, že k deliktu došlo.

Žalobce upozorňuje, že i z předchozího rozsudku v této věci vyplývá, že žalovaný od počátku věděl o tom, že žalobce podniká dotyčné kroky (zásahy do funkcí lesa), a nepodnikl žádné opatření, které mu zákon dává a porušování zákona nezabránil. Tento fakt koresponduje s argumentací žalobce, že k žádným následkům, ohrožení ani účinkům nedošlo a ani by nemohlo. Pokud všichni věděli, že jednání žalobce bude schváleno, pak se musí jednat v daném případě o absenci objektivní stránky deliktu. To signalizuje jisté napětí či nejednotnost v činnosti různých správních orgánů, které se výstavbou zabývaly, zejména správních orgánů na úseku výstavby na straně jedné a na úseku životního prostředí na straně druhé. Z postoje žalovaného jasně vyplývá, že již v době, kdy k porušení zákona došlo tím, že realizace stavby předešla vydání potřebného povolení, všichni včetně Inspekce věděli, že stejně dojde ke schválení předmětného jednání. Žalovaný byl účastníkem všech správních řízení, a to EIA, územního řízení i řízení stavebního, znal z projektových dokumentací danou stavbu i umístění a rozsah zásahu do lesních porostů a funkcí lesa. Žalobce proto opakuje, že se v tomto případě jedná o evidentní formalismus a svévoli správního orgánu, podle žalobce hraničící se šikanózní aplikací práva. Správní orgán reprezentující ochranu lesa byl účastníkem všech úředních stavebních řízení. Z toho jistě pramenil jeho postup, že proti jednání žalobce nezasáhl, neboť věděl, že dojde následně stejně ze strany správních orgánů k povolení. Pokud tedy z čistě formálního hlediska vůbec došlo k naplnění formální stránky deliktu, pak materiální stránka nemohla být naplněna a žalovaný neměl čím prokázat konkrétní přezkoumatelné následky a účinky, a to naprosto adresně a konkrétně na každý

z chráněných zájmů zvláště. Proto také nahradil dokazování jakýmsi dobrozdáním pracovníka, který sám předmětnou věc zpracoval.

Ve druhé části žaloby žalobce vznáší námitky proti způsobu určení výše pokuty. Podle § 5 odst. 1 zákona Inspekci se při určení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Pokud jde o závažnost, žalobce uvádí, že případné protiprávní jednání bylo protiprávním čistě z hlediska formálního. O zásazích do životního prostředí se předem jednalo, byly projednány v procesu EIA a byly posouzeny v dalších řízeních, územních a stavebních. K zásahu se předem vyjadřovaly i orgány státní správy na úseku ochrany životního prostředí včetně Inspekce, která byla dokonce účastníkem těchto řízení. Stavební úřad uložil žalobci povinnost předložit souhlas Inspekce až ke kolaudaci. Stanovisko žalovaného, že se tímto zavádějícím výrokem stavebního úřadu neměl žalobce řídit, považuje žalobce za svévoli správního orgánu. V intencích tohoto názoru by vlastně každý musel přezkoumávat zákonnost každého správního rozhodnutí, aby se rozhodl, zda se podle něj má chovat. Tato zcela absurdní situace by vedla ke státní anarchii a je hrubým zásahem do zásady presumpce správnosti správního aktu. Žalobce proto konstatuje, že závažnost jeho počínání je ve všech souvislostech případu minimální. V této souvislosti žalobce opakovaně připomíná, že žalovaný i Inspekce předem počítali s tím, že zásahy budou následně stejně schváleny.

Pokud jde o způsob, nebyl podle názoru žalobce zkoumán vůbec. Sám žalovaný potvrzuje v napadeném rozhodnutí tvrzení žalobce o ekologicky šetrném jednání. Žalobce volil postup, který by přírodu co nejméně poškodil a aby zásah do přírody byl co nejmenší a trval po co nejkratší dobu. V zájmu ochrany životního prostředí došlo ze strany žalobce i ke korektuře trasy vleku mimo skalní masiv, jehož existence nebyla v územním řízení zohledněna, když trvání na schválené trase a odstranění skály by znamenalo podstatně citelnější zásah do chráněného zájmu. Žalovaný oceňuje v napadeném rozhodnutí i to, že si žalobce nechal sám zpracovat odborné posouzení otázek jeho postupu z ekologického hlediska.

Pokud jde o dobu trvání onoho ohrožení, je ve vztahu k chráněnému zájmu minimální a pohybuje se v řádu dnů až týdnů. Správními orgány však časové souvislosti nebyly zkoumány ani dokazovány.

Následek deliktu ve smyslu ust. § 5 zákona Inspekce nebyl v rámci správního řízení definován ani kvantifikován. Písemnost ze dne 21. 10. 2010 vložená do spisu po vydání zrušujícího rozsudku soudu žádné následky neprokazuje a zejména nekonkretizuje a nekvantifikuje v souvislostech, které jsou shora uvedeny. Je tomu tak zcela jistě z objektivního důvodu, totiž že žádný hmatatelný následek nenastal. Jedná se o odůvodnění v rovině spekulací, úvah a komentářů bez jakýchkoliv přezkoumatelných a uchopitelných argumentací.

Zohlední-li se doba, která od tvrzeného protiprávního jednání uplynula (5 let) a všechny souvislosti dané věci, pak pokud zde vůbec nějaká nebezpečnost pro chráněný zájem byla, tato podle názoru žalobce zcela pominula. Výchovní účel pokuty je zcela eliminován a zůstává pouze účel fiskální. Žalobce je přesvědčen, že pokud vůbec došlo ke spáchání správního deliktu, je stanovená pokuta nepřiměřeně vysoká. Žalovaný sice poukazuje na to, že se jedná o pokutu v dolní hranici sazby, avšak zcela pomíjí naprosto nepřiměřenou absolutní výši částky 800.000,- Kč. Ta je zcela evidentně nepřiměřená a likvidační. Nelze jako měřítko brát horní hranici zákonné sazby, neboť uvedený strop 5.000.000,- Kč je zde nastaven na delikty, v jejichž důsledku skutečně došlo k narušení funkcí lesa. Horní hranice je tak

nastavena mimo jiné i proto, že se zde chrání funkce lesa a výše pokuty musí obsáhnout takové případy, kdy jsou káceny bez jakéhokoliv povolení a vědomí vlastníků celé hektary lesů. Žalobce v této souvislosti poukazuje na zákon o ochraně přírody a krajiny, který obsahuje v ust. § 88 stropy pokut od jednoho milionu korun do 2.000.000,- Kč. Jde přitom o delikty podstatně závažnější, než jednání žalobce, pokud vůbec naplnilo všechny znaky deliktu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce opakuje námitky uvedené již v odvolání a v předchozí žalobě. Po vydání předchozího zrušujícího rozsudku Inspekce provedla dokazování, jak vyplývalo z předchozího zrušujícího rozsudku, a to dle názoru žalovaného přezkoumatelným způsobem a v souladu s vyjádřeným právním názorem soudu. Žalovaný odkazuje na předchozí rozsudek zdejšího soudu v této věci a na obě žalovaným vydaná rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Dne 21. 11. 2006 zahájila Inspekce se žalobcem správní řízení ve věci uložení pokuty podle § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb. a ve věci uložení opatření k nápravě podle § 3 odst. 2 zákona v souvislosti s protiprávním jednáním, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v rámci výstavby lyžařského vleku „Pláně – Skalka“ (obec Světlá pod Ještědem, k. ú. Světlá pod Ještědem) a lanové dráhy „Skalka“ (obec Liberec, k. ú. Horní Hanychov) použil části vyjmenovaných lesních pozemků k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů, a to bez předchozího uvolnění příslušných částí těchto pozemků pro jiné účely než plnění funkcí lesů orgánem státní správy lesů. Uvedeným jednáním došlo dle názoru Inspekce k ohrožení životního prostředí v lesích.

Inspekce na základě zjištěných skutečností a na základě provedeného správního řízení uložila žalobci podle ustanovení § 4 písm. a) zákona o Inspekci pokutu ve výši 800.000,- Kč za správní delikt, ohrožení životního prostředí v lesích, jehož se žalobce dopustil tím, že v souvislosti s výstavbou lyžařského vleku Pláně-Skalka a lanové dráhy Skalka v období od srpna do listopadu 2006 neoprávněně použil lesní půdu o výměře cca 12.300 m² (konkrétně se jedná o části lesních pozemků p.č. 1167/1 a 1167/17, k. ú. Světlá pod Ještědem a p.č. 690/1 a 690/8, k. ú. Horní Hanychov), k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů. Žalobce na části uvedených lesních pozemků odstranil lesní porost, strhl vegetační kryt, provedl terénní úpravy, v takto připraveném území realizoval stavební činnost a umístil do něj stavbu lyžařského vleku a lanové dráhy, včetně souvisejících prvků a zařízení – to vše bez předchozího uvolnění dotčených částí lesních pozemků k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů příslušným orgánem státní správy lesů (bod 1 výroku rozhodnutí). Pod bodem 2 výroku rozhodnutí uložila účastníkovi opatření k nápravě. Současně rozhodla o povinnosti nahradit náklady správního řízení. Proti výroku pod bodem 2 odvolání ve správním řízení podáno nebylo.

Proti rozhodnutí o uložení pokuty podal žalobce odvolání. Ministerstvo životního prostředí o podaném odvolání rozhodlo rozhodnutím ze dne 9. 5. 2007 čj. 530/392/07-So/U1 tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí Inspekce se potvrzuje.

K žalobě žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2010 čj. 6 Ca 161/2007-57 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Ve zrušujícím rozsudku zdejší soud zejména uvedl:

Soud tedy musí v daném případě posoudit, zda byl tento správní delikt spáchán a zda sankce za výše zmíněný delikt může být uložena správním orgánem, aniž by tento prokazoval škodlivý následek tohoto deliktního jednání. V posuzovaném případě je žalobce deliktně stíhán za to, že neoprávněně používal lesní půdu k jiným účelům, než pro plnění funkcí lesů.

Jak již judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení č.j. I As 15/2007-141 ze dne 17.7.2008 (www.soud.cz), ke spáchání správního deliktu a vzniku odpovědnosti dle zákona o inspekci musí být naplněny všechny znaky skutkové podstaty předmětného deliktu, mezi něž patří zejména objektivní stránka deliktu. Obligatorními znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi následkem a jednáním. Lze vzít za prokázané, že žalobce neoprávněně používal lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů, ale zákon také vyžaduje vznik následku, tedy ohrožení nebo poškození životního prostředí v lesích. Proto není možné automaticky považovat určité i když protiprávní jednání samo o sobě a bez dalšího za správní delikt. Z toho tedy vyplývá, že správní orgán v řízení o správním deliktu musí následek jako znak objektivní stránky deliktu řádně prokázat a doložit a zdůvodnit. Soud je pak povinen se k řádné žalobní námitce zabývat tím, zda správní orgán provedl dokazování, že došlo k ohrožení nebo poškození životního prostředí. Jak vyplývá z výše uvedeného ustanovení § 4 zákon č. 282/1991 Sb. o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, je znakem objektivní stránky skutkové podstaty správního deliktu také následek a ten musí být předmětem dokazování správního orgánu.

V odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty, správní orgán k otázce následku protiprávního jednání žalobce pouze uvedl, že žalobce po několika měsících používal lesní pozemky k jiným účelům, působil ekologickou újmu z důvodu absence rozhodnutí orgánů státní správy lesů o odnětí pozemků plnění funkcí lesa, kterou v té době nijak nekompenzoval a realizací stavby před vydáním tohoto rozhodnutí odebral příslušnému správnímu orgánu možnost stanovit konkrétní podmínky pro provedení stavby. Tuto argumentaci žalovaného shledal soud v daném případě nedostatečnou, poněvadž správní orgán neprovedl hodnocení, týkající se následků protiprávního jednání žalobce a pouze ze samotného, byť v daném případě prokázaného protiprávního jednání žalobce nelze bez dalšího usoudit na spáchání deliktu. Tvzení o souvislosti jednání žalobce zůstalo v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze kusé a tedy nezdůvodněné v potřebném rozsahu.

Po právní moci tohoto rozsudku bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 8. 2010 čj. 71953/ENV/10; 1736/530/10 rozhodnutí Inspekce ze dne 28. 2. 2007 zrušeno a věc jí byla vrácena k novému projednání s poukazem na to, že vady vytčené soudem ve zrušujícím rozsudku jsou takového rozsahu, že je nelze odstranit v odvolacím řízení.

Inspekce poté do spisu založila listinu nadepsanou „Ohrožení životního prostředí v lesích protiprávním jednáním společnosti Snowhill, a. s. (případ zn. 0635631)“.

Žalobce poté, co mu byla poskytnuta možnost se s touto listinou seznámit, podal k věci vyjádření, v němž vyjádřil přesvědčení, že vady vytčené soudem v předchozím rozsudku nebyly odstraněny a vyjádřil přesvědčení, že následek nebyl prokázán, a proto nelze rozhodnout o uložení pokuty.

Rozhodnutím Inspekce ze dne 1. 7. 2011 čj. ČIŽP/51/OOP/SR01/0635631.006 /11/LLH byla žalobci opětovně uložena pokuta ve výši 800.000,- Kč za správní delikt a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2.500,- Kč.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky, jako později v podané žalobě. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí Inspekce potvrzeno. Podrobněji bude obsah spisového materiálu a jednotlivých vydaných rozhodnutí rekapitulován níže v souvislosti s jednotlivými žalobními námitkami.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

První okruh žalobních námitek míří proti tomu, že ani po vydání zrušujícího rozsudku soudu nebylo řízení doplněno tak, aby bylo jednoznačně prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu a že tak nebyl respektován závazný právní názor soudu.

Předně je třeba konstatovat, že žalobce se mýlí, pokud uvádí, že soud v předchozím rozsudku uložil správním orgánům povinnost, aby doplnily dokazování. Takový výklad je účelovou dezinterpretací závěrů uvedených v tomto rozsudku. Soud uvedl, že ohrožení životního prostředí jako jeden ze znaků skutkové podstaty správního deliktu musí být předmětem dokazování. To ovšem neznamená, že by mělo být dokazování v tomto směru doplněno a že by nemohlo být ohrožení životního prostředí prokázáno důkazy provedenými již předtím. Skutkové okolnosti případu nebyly sporné – již v předchozím rozsudku soud jednoznačně konstatoval, že žalobce skutečně postupoval v rozporu s příslušnými právními předpisy. Tento závěr přitom jednoznačně vyplynul z provedeného dokazování ve správním řízení, žalobce ho ostatně ani v nyní podané žalobě nerozporuje (byť uvádí, že šlo jen o formální porušení právních předpisů).

Předchozím rozsudkem soudu bylo správním orgánům vytčeno, že odůvodnění jejich rozhodnutí neobsahují dostatečné úvahy ve vztahu k ohrožení životního prostředí a zdůvodnění souvislosti mezi jednáním žalobce a ohrožením životního prostředí. Obecně vzato lze takovou vadu odstranit dvěma možnými způsoby: (1) Doplněním dokazování a vyvozením nových závěrů z nově provedených důkazů anebo (2) doplněním dosud provedených úvah o úvahy nové, avšak založené na důkazech již shromážděných, se zaměřením na skutečnosti, které dosud zůstaly stranou pozornosti správních orgánů.

Inspekce a žalovaný postupovali druhým z naznačených způsobů a nelze tedy konstatovat, že by nerespektovali právní názor vyslovený soudem jen proto, že nedoplnili dokazování. Jejich úvahy o tom, že žalobce ohrozil životní prostředí v lesích, se totiž skutečně opírají o provedené důkazy – vycházejí totiž ze zjištění, že žalobce odstranil lesní porost, strhl vegetační kryt, provedl terénní úpravy atd., což jsou nepochybně zjištění, která mají oporu v provedeném dokazování, a jde o skutková zjištění, která žalobce vůbec nerozporuje.

Přímý důkaz toho, že došlo k ohrožení životního prostředí, jak to zřejmě požaduje žalobce, prakticky opatřit nelze. Je třeba důsledně rozlišovat mezi poškozením životního prostředí (které žalobci za vinu kladeno není), kdy již došlo k určité negativní změně na stavu životního prostředí. V takovém případě se tedy musí jednat o určité jednání, jehož důsledkem je konkrétní hmotná a pozorovatelná změna na předmětu útoku, v daném případě životním prostředí v lesích. Zde si lze jistě představit, že takovou změnu je možno zjišťovat a dokazovat přímo (např. ohledáním poškozených stromů, rozbořem znečištěné půdy apod.). Naproti tomu ohrožení životního prostředí je situace, kdy k poškození životního prostředí dosud nedošlo, ale byly vytvořeny takové podmínky, kdy k poškození dojít může se značnou mírou pravděpodobnosti. Otázka, zda určité konkrétní jednání, představuje ohrožení životního prostředí, tak prakticky není otázkou skutkovou, ale je otázkou odbornou, resp. právní. Pokud tedy žalobce míní, že následky ohrožení je třeba dokazovat a nepostačí je odborně posoudit, jde o tvrzení zcela zavádějící, neboť závěr o tom, že došlo k ohrožení životního prostředí,

zahrnuje obě fáze – na základě skutkového stavu zjištěného dokazováním je třeba provést odborné posouzení, zda zjištěné skutkové okolnosti skutečně znamenají ohrožení životního prostředí, jinými slovy, zda za zajištěných skutkových okolností skutečně reálně mohlo dojít k poškození životního prostředí (byť k němu nakonec ve výsledku nedošlo).

Žalobce v žalobě obsáhle napadal relevanci listiny „Ohrožení životního prostředí v lesích protiprávním jednáním společnosti Snowhill, a. s. (případ zn. 0635631)“ s tím, že dokazování nelze nahradit „jakýmsi dobrozdáním pracovníka který sám předmětnou věc zpracovává“. Za situace, kdy neexistuje žádný důkaz, který by následky „údajného deliktu ... prokazoval, sumarizoval, kvantifikoval nebo jinak pojednal“, pak nelze žalobce podle jeho názoru postihnout.

Zde žalobce opětovně směšuje dokazování a následné hodnocení důkazů. Z povahy věci je zcela vyloučeno, aby existoval důkaz, který by následky „sumarizoval“ či „kvantifikoval“. Takové úkony nejsou předmětem dokazování, musejí být předmětem následného hodnocení shromážděných důkazů, jaké má na mysli ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu (*Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*)

Inspekce tedy po vydání předchozího zrušujícího rozsudku své úvahy při hodnocení jednotlivých důkazů a závěry vztahující se k jednotlivým znakům skutkové podstaty správního deliktu nejprve vtělila do žalobcem zmiňovaného dokumentu a následně tyto úvahy uvedla i do odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedený dokument skutečně není podkladem pro rozhodnutí v pravém slova smyslu – nejde o doklad pocházející „zvnějšku“ probíhajícího správního řízení, který by vnášel do řízení nová zjištění nebo nové skutkové okolnosti, jde o sumarizaci a hodnocení dosud shromážděných důkazů. Pokud byl žalobce seznámen s těmito úvahami Inspekce ještě před vydáním jejího rozhodnutí a mohl se k nim vyjádřit, skutečně nemohl být tímto postupem nijak zkrácen na svých právech, naopak takový postup mu byl spíše ku prospěchu, neboť se mohl s předstihem seznámit s právními a odbornými úvahami Inspekce při hodnocení shromážděných důkazů a mohl proti těmto úvahám vznášet námitky ještě předtím, než Inspekce vydala své rozhodnutí. V takovém postupu nelze v žádném případě spatřovat procesní vadu, neboť jde o postup, který „procesní komfort“ žalobce výrazně zvyšuje a rozhodně jej nijak nesnižuje. Nejde tedy o skutečnost, která by žalobce jakkoli zkracovala na jeho procesních právech.

Další skupina žalobních námitek míří vůči závěrům, z nichž správní orgány ohrožení životního prostředí dovodily. Žalobce svoji obranu staví na tom, že jeho protiprávní jednání bylo následně schváleno příslušnými orgány a bylo tedy legalizováno. Vyjadřuje přesvědčení, že pokud by toto jednání bylo škodlivé, jistě by k následnému schválení nedošlo. Poukazuje rovněž na to, že jeho činnost prošla posouzením v procesu EIA a probíhala na základě vydaného územního rozhodnutí, k němuž bylo vydáno kladné stanovisko i dotčeným správním orgánem na úseku ochrany lesa. Soud musí konstatovat, že se všemi těmito námitkami se správní orgány náležitě vyrovnaly a – vzdor přesvědčení žalobce – jsou přesvědčivě vyvráceny v odůvodnění obou rozhodnutí.

Pokud jde o projednání žalobcových záměrů v procesu EIA a vydané územní rozhodnutí, rozhodně nemohou tyto skutečnosti samy o sobě znamenat vyloučení možnosti ohrožení životního prostředí v lesích. Pokud by to bylo skutečně tak, jak se snaží žalobce tvrdit, pak by se ustanovení § 11 odst. 4 a § 13 odst. 1 lesního zákona stala zcela obsoletními, neboť by užití lesních pozemků k jiným účelům než k plnění funkcí lesa bylo možné již na

základě stanoviska EIA či územního rozhodnutí anebo podkladových stanovisek k nim. Text lesního zákona však takový postup zjevně nepřipouští.

Lze ocitovat pasáž na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, podle které *charakter dříve vydaných souhlasů a stanovisek orgánů státní správy lesů byl předběžný, neboť definitivní souhlas a podmínky, na něž je vázán, jsou uděleny až rozhodnutím o odnětí pozemků plnění funkcí lesů – až tímto rozhodnutím je odstraněna překážka v podobě zákonného zákazu využití lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů. Odvolatel byl oprávněn legitimně očekávat, že mu orgán státní správy lesů odnětí pozemků plnění funkcí lesů pro dané stavby výsledně povolí. Navzdory tomuto očekávání ovšem odvolatel nemohl vědět, zda to bude v rozsahu, prostorovém uspořádání a za podmínek, které odvolatel realizoval.*

V rozhodnutí Inspekce na str. 15 se mj. uvádí, že *stavba lyžařského vleku „Pláně – Skalka“, která byla realizována v odlišné trase, než té, ze které vycházelo územní rozhodnutí a příslušný souhlas orgánů státní správy lesů s vydáním územního rozhodnutí, představovala tedy jiný plošný rozsah záboru lesní půdy. Účastník řízení nemohl předvídat, zda by mu orgán státní správy lesů, v případě, že by měl možnost danou věc posoudit, změnu trasy lyžařského vleku povolil. Navzdory této skutečnosti, aniž předem poskytl orgánu státní správy lesů zákonnou možnost posun trasy vyhodnotit, účastník řízení lyžařský vlek ve změněné trase realizoval. Účastník řízení využíval lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů, aniž mu byly známy případné závazné podmínky, které byl orgán státní správy lesů oprávněn stanovit v rámci rozhodnutí o odnětí pozemků plnění funkcí lesa. Mohlo se jednat například o stanovení termínu prací na dobu vegetačního klidu, požadavek na konkrétní časový prostorový postup odlesnění, požadavek na neodstraňování bylinného krytu, vymezení povolených technologií, o konkrétní podmínky k prevenci vzniku eroze, posílení stability nově vzniklých porostních stěn (podsadba hlubokokořenicími dřevinami, například bukem, a to případně i s předstihem před realizací záměru) a podobně, a tedy i o podmínky neobsažené v dříve vydaných souhlasech orgánů státní správy lesů s vydáním územního rozhodnutí (například proto, že tyto byly vydávány ve vzdálenější minulosti, proto, že v době jejich vydání nebyly známy výstupy vyhodnocení vlivů záměru na životní prostředí provedeného v roce 2006, nebo proto, že dokumentace pro provedení stavby ve fázi územního řízení je méně detailní než ve fázi těsně předcházející zahájení prací). V řízení o odnětí pozemků plnění funkcí lesa by orgán státní správy lesů byl navíc (přínejméně v případě lanové dráhy Skalka) vázán závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody v podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, které mohlo obsahovat další podmínky z hlediska zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, ale které nicméně nemohl být uplatněno. Případné podmínky, které by orgány státní správy byly oprávněny stanovit, účastník řízení logicky nemohl naplňovat. Nelze přitom akceptovat námitku, že orgán státní správy lesů výsledně takové zpřísnující podmínky v dodatečně vydaných rozhodnutích nestanovil. Rozhodnutí o odnětí pozemků plnění funkcí lesa byla vydána ex post, v době, když dotčené území bylo jednaním účastníka řízení změněno. Orgán státní správy lesů již za této situace určité aspekty (například časování prací, jejich prostorovou organizaci, použité technologie, plošné vymezení záboru, možný požadavek na neodstraňování bylinného krytu a podobně) nemohl do svých úvah zahrnout.*

V uvedených pasážích může žalobce nalézt odpověď na valnou část této skupiny svých žalobních námitek, soud se přitom se shora citovanými závěry plně ztotožňuje. Žalobce v žalobě opakuje námitky, které již správní orgány v průběhu řízení přesvědčivě vyvrátily, jejich argumentaci sice odmítá, aniž by s ní však ve skutečnosti jakkoli polemizoval.

Žalobce tak v žalobě poukazuje na předchozí souhlasná vyjádření, aniž by reflektoval, že se jednalo o vyjádření k částečně jinému záměru (změna trasy lyžařského vleku „Pláně -

Skalka“). Žalobce se rovněž pokouší vyvrátit důvodnost poukazu správních orgánů na to, že mu mohly být stanoveny přísnější podmínky než v předchozích vyjádřeních, poukazem na to, že ve skutečnosti mu žádné takové podmínky stanoveny nebyly, ale přitom zcela přehlíží fakt, že se jednalo o podmínky, které nebylo možno stanovit dodatečně (kupř. podrobnější stanovení konkrétního časového průběhu či způsobu provádění odlesnění), neboť postavil orgány státní správy lesů před hotovou věc. Tím pochopitelně navodil situaci, kdy požadavek na zpětné odstraňování jeho zásahů mohl přinést „více škody než užítu“, což ovšem nic nemění na tom, že pokud by jeho záměry byly posouzeny dopředu, mohly by mu být uloženy povinnosti, které by ve výsledku znamenaly, že by byl povinen postupovat jinak, k životnímu prostředí šetrněji.

K námitce, že Inspekce o postupu žalobce věděla a přesto proti jeho činnosti nezasáhla, se soud vyjadřoval již v předchozím řízení. Neshledal tuto námitku důvodnou a uvedl k ní: *Pokud se jednalo o námitku, že ČIŽP byt' situaci na stavbách znala, jak vyplývá ze zápisů z místních šetření a nepřistoupila k zastavení činnosti žalobce, k tomu je třeba uvést, že je na rozhodnutí správního orgánu, jak bude v daném případě postupovat. Nezastavením činnosti se ČIŽP nezbavila možnosti postihnout žalobce za správní delikt, bude-li naplnění skutkové podstaty prokázáno.* Soud nemá důvod na tomto stanovisku cokoli měnit.

Soud tedy uzavírá, že ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno (a ze strany správních orgánů řádně odůvodněno), že jednáním žalobce byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu a že mu tedy byla uložena pokuta po právu.

Další skupina žalobních námitek míří proti způsobu určení konkrétní výše pokuty.

Pokud jde o závažnost protiprávního jednání, žalobce v této části žaloby v podstatě opakuje námitky, které již byly vypořádány výše, tj. že o zásazích do životního prostředí bylo předem jednáno a že se k nim vyjadřovala řada zainteresovaných orgánů. Všechny tyto skutečnosti byly při úvaze o konkrétní výměře pokuty vzaty do úvahy, Inspekce ve svém rozhodnutí výslovně uvádí, že „*následky ... nelze hodnotit jako rozsáhlé nebo závažné*...“ a že „*výstavba lyžařského vleku i lanové dráhy byla předem hodnocena v procesu posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) a v jeho rámci akceptována, že byla podložena příslušnými územními rozhodnutími a souhlasy orgánů státní správy lesů s vydáním územních rozhodnutí – i když účastník řízení se od schválených podmínek v konkrétních věcech odchýlil*“. V žalobě pak žalobce akcentuje skutečnost, že stavební úřad uložil žalobci povinnost předložení souhlasu s odnětím pozemků z plnění funkcí lesa až ke kolaudaci, a považuje za zavádějící stanovisko žalovaného, „že se tímto výrokem neměl řídit“. Soud musí konstatovat, že jde o zcela účelovou námitku, která nemá oporu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Předně musí soud poznamenat, že žalobce část prací zahájil ještě předtím, než stavební povolení nabylo právní moci, poukaz na jeho podmínky je proto již z tohoto důvodu nepřipadný. Stavební úřad dále nebyl oprávněn žalobci „prominout“ splnění podmínky vyplývající z lesního zákona, ani odsunout okamžik, k němuž mají být podmínky stanovené lesním zákonem splněny, a nic takového ani neučinil. Žalobci byla toliko stanovena povinnost, že ke kolaudaci má být předloženo rozhodnutí o odnětí dotčených pozemků určených k plnění funkcí lesa, nebylo mu však založeno žádné oprávnění provést odlesnění předmětných pozemků před povolením ze strany příslušného orgánu státní správy lesů. Žalobce se snaží prezentovat situaci tak, jako by mu odlesnění stavební úřad bez dalšího povolil (či obstarání souhlasu orgánu státní správy lesů prominul) a on nemohl tušit, že k tomu není oprávněn. Tak tomu ovšem není, naopak byl v předchozích vyjádřeních, jichž se

žalobce v jiných souvislostech dovolává, upozorněn na to, že tento souhlas musí mít předem obstarán, aby mohl svůj záměr začít realizovat. K této otázce lze opět ocitovat příslušnou pasáž žalobou napadeného rozhodnutí:

Je samozřejmou povinností a odpovědností odvolatele znát právní předpisy platné na území České republiky. Skutečnost, že měl k dispozici stavební povolení (oproti zahájení prací s jistým zpožděním) a předchozí souhlasná stanoviska orgánu státní správy, jej neopravňovala k zahájení prací, pokud nebyly naplněny podmínky dané speciálními zákony – v daném případě především zákonem o lesích. Je přitom zřejmé, a odvolateli by to při dobré znalosti právních předpisů muselo být známo, že požadavky dané zákonem o lesích (tj. výjimku ze zákazu použití lesních pozemků k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů) nemůže realizovat stavební úřad v rámci stavebního povolení, nýbrž toliko příslušný orgán státní správy lesů formou rozhodnutí o odnětí pozemků plnění funkcí lesů. Odvolatel tak nebyl postaven před otázku výběru, které rozhodnutí orgánu státní správy je správné a které bude respektovat, ale měl vyčkat, až budou splněny všechny zákonné předpoklady pro zahájení prací. Vydaná stavební povolení ČIŽP označila za zavádějící v tom smyslu, že neupozornila odvolatele na povinnost nezahajovat práce na lesních pozemcích před nabytím právní moci rozhodnutí o odnětí pozemků plnění funkcí lesa, ale pouze uvedla, že „ke zkušebnímu provozu bude předloženo rozhodnutí o odnětí dotčených pozemků určených k plnění funkcí lesa“ (rozhodnutí Drážního úřadu č.j. 10–0558/06–2–DÚ/Ft ze dne 12. 10. 2006, podmínka č. 22), respektive že „ke kolaudaci bude předloženo rozhodnutí (souhlas) o odnětí, případně omezení dotčených pozemků určených k plnění funkcí lesa, případně jiné opatření“ (stavební povolení Magistrátu města Liberec č.j. SUSR/7130/16842/06–Ši ze dne 22. 9. 2006). Tím vlastně toliko označila podklady, jejichž předložení bude příslušný stavební úřad požadovat po odvolateli za účelem ověření splnění zákonných podmínek ke dni kolaudace, respektive zahájení zkušebního provozu. Stavební úřad v citovaných podmínkách použil výraz „předloženo“, nikoliv „zajištěno“ – mezi uvedenými výrazy je zásadní významový rozdíl. Stavební úřad požadoval předložení uvedených rozhodnutí ve finální etapě realizace stavby, znalost právních předpisů v tom smyslu, že tato rozhodnutí si odvolatel musí zajistit ještě před zahájením prací, pak nechal na samotném odvolateli. Respektováním lesního zákona by odvolatel citované podmínky stavebních povolení neporušil – nemusel tedy sám volit, která ustanovení právního předpisu či správního rozhodnutí bude respektovat (byl povinen respektovat vše). V tomto světle je zřejmé, že ČIŽP na odvolatele v žádném případě nesvaluje důsledky postupu správního orgánu, dokazuje pouze odpovědnost za jeho vlastní pochybení.

Uvedenou pasáž považuje soud za vyčerpávající reakci na vznesenou žalobní námitku, proto na ni plně odkazuje a ztotožňuje se s ní.

Žalobce dále uvádí, že „způsob, jakým mělo být deliktní jednání způsobeno, nebyl zkoumán vůbec“. Pravdivost tohoto tvrzení vyvrací přitom text samotné žaloby následující za touto větou, když žalobce vzápětí uznává, že „sám žalovaný potvrzuje ... tvrzení o ekologicky šetrném jednání ...“, a že „žalovaný oceňuje v napadeném rozhodnutí i to, že si (žalobce) nechal sám zpracovat odborná posouzení otázek jeho postupu z ekologického hlediska“. Je tedy zjevné, že způsob, jakým bylo deliktní jednání spácháno, zkoumán byl – závěry k této otázce žalobce sám v žalobě cituje z odůvodnění správních rozhodnutí a je tedy zřejmé, že jde o skutečnosti, které zohledněny byly. Žalobce poukazuje dále na to, že provedl korekturu trasy vleku s ohledem na skalní masiv, jehož existence nebyla v územním řízení zohledněna, když trvání na schválené trase a odstranění skály by znamenalo podstatně citelnější zásah do chráněného zájmu. I to bylo nicméně správními orgány vzato v potaz, když v rozhodnutí Inspekce se v pasáži vztahující se k otázce výměry konkrétní výše sankce uvádí, že posun trasy lyžařského vleku oproti původně uvažované variantě dle dodatečně zpracovaného

biologického posouzení neznamenal větší narušení přírodního prostředí v lesích, naopak umožnil vyhnout se zásahu do skalnatého území v původně navržené trase. Žalobce tak vyčítá rozhodnutím správních orgánů absenci něčeho, co tato rozhodnutí ve skutečnosti obsahují.

Podobně je tomu s otázkou doby trvání ohrožení, které podle názoru žalobce nebyla zkoumána ani dokazována. Inspekce ve svém rozhodnutí uvádí, že „*doba trvání protiprávního stavu nepřesáhla rámec několika měsíců, byla tedy relativně krátká*“. Doba trvání protiprávního jednání žalobce tedy zkoumána byla, přičemž byla vyhodnocena jako relativně krátká a byla tedy vzata v potaz coby polehčující okolnost.

Pokud jde o následek správního deliktu, lze k opětovným poukazům žalobce na to, že „*žádný hmatatelný následek nenastal*“, poznamenat opětovně to, že ohrožení narozdíl od poškození životního prostředí opravdu není žádným „hmatatelným následkem“, ale jde o situaci, kdy vznik tohoto „hmatatelného následku“ reálně hrozí.

Žalobce dále poukazuje na značnou dobu, která od spáchání správního deliktu uplynula. I s touto okolností se žalovaný vypořádal, když uvedl, že *uložená sankce i s větším časovým odstupem v daném případě plní svůj preventivní (výchovný) účel. Odvolatel ostatně v rámci České republiky nadále vyvíjí činnost v oblasti rozvoje a provozování lyžařských areálů, byť již ne na Ještědském hřebetu.*

Konečně žalobce poukazuje na to, že absolutní výše pokuty je značná a nelze vycházet jen z toho, že představuje 16 % maximální zákonné sazby, a poukazuje přitom na údajně závažnější správní delikty, za něž hrozí pokuty nižší, ačkoli jde o jednání podstatně závažnější, než je jednání, za něž byl žalobce postižen.

Soud k tomu musí ve shodě se správními orgány konstatovat, že správní orgány se musí při ukládání pokuty za konkrétní jednání pohybovat v zákonem stanovených mezích. Stanoví-li zákon za projednávaný delikt maximální výši pouty 5.000.000,- Kč, je nutno vycházet z toho, že žalobci skutečně hrozila pokuta v této výši. Právě s ohledem na řadu polehčujících okolností, které již byly zmíněny správními orgány i soudem výše, byla žalobci uložena pokuta pouze ve výši 800.000,- Kč. Tato pokuta představuje skutečně toliko 16 % zákonného rozpětí a ani soudu se nejeví vzhledem ke všem okolnostem případu jako nepřiměřená.

Kromě polehčujících okolností zmíněných shora byla v případě žalobce zjištěna i celá řada okolností přitěžujících, na které správní orgány ve svých rozhodnutích poukázaly a které žalobce v žalobě zcela přehlíží: Jde předně o to, že žalobce se dopustil správního deliktu úmyslně, neboť byl na nutnost obstarání potřebného povolení dopředu opakovaně upozorňován. Plocha lesa, kterou v rozporu s právními předpisy pokácel, je více než jeden hektar, jde tedy o značně rozsáhlou plochu a nejde o bagatelní jednání, jak se snaží žalobce celou věc prezentovat. Rovněž nelze pominout okolnost, že žalobce část záměru realizoval ještě před vydáním stavebního povolení – jakkoli je předmětem řízení porušení právních předpisů na úseku ochrany lesa a nikoli porušení stavebních předpisů, tato skutečnost pouze dokresluje přístup žalobce k dodržování právního řádu České republiky všeobecně. Ostatně i jeho postoj v průběhu správního řízení i řízení před soudem v této věci nijak nesvědčí o tom, že by si žalobce byl dostatečně vědom toho, že jednal v rozporu s právními předpisy a že tedy takové jednání je obecně vzato nežádoucí, a neprojevil ani sebemenší náznak lítosti nad svým jednáním, ačkoli jeho protiprávnost nepopírá. Za této situace, kdy žalobce navíc i nadále podniká právě v oblasti provozování lyžařských areálů, je třeba, aby mu byla uložena taková sankce, která pro něj bude citelná a která ho povede k tomu, aby napříště při svém podnikání neupřednostňoval své ekonomické zájmy nad dodržováním právních předpisů. Je ostatně ve

veřejném zájmu, aby ukládané sankce obecně byly v takové výši, aby se protiprávní jednání nevyplácelo a aby se všechny fyzické a právnické osoby při své činnosti důsledně řídily všemi právními předpisy. V neposlední řadě je nutné zohlednit i to, aby nebyla výše ukládané sankce ve zjevném nepochopitelném poměru k výši investice, v souvislosti s níž ke spáchání správního deliktu došlo. Opačná praxe by mohla způsobit, že podnikatelské subjekty při svých záměrech budou již dopředu počítat s tím, že budou postupovat v rozporu s právními předpisy, svá jednání si nechají schválit dodatečně a předem budou počítat s tím, že za toto své jednání nebudou postiženy buďto vůbec anebo jen symbolickou pokutou, kterou bez problémů zakalkulují do svých ekonomických propočtů.

Tvrzení žalobce o tom, že výše pokuty je likvidační, rovněž soud neshledal důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce toto tvrzení uvedl jen ve zcela obecné rovině a nijak ho nerozvedl, ani v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem. Výše základního jmění žalobce činí 25,7 mil. Kč a podle jeho tvrzení činí kupř. jeho mzdové náklady v sezoně 3 mil. Kč měsíčně. Podle názoru soudu tedy nemůže být uložena pokuta pro žalobce likvidační, byť soud samozřejmě nepochybuje, že jde o sankci citelnou.

Soud tedy uzavírá, že správní orgány se při ukládání konkrétní výše pokuty pečlivě zabývaly všemi zákonem stanovenými kritérii i námitkami žalobce v tomto směru, své úvahy přezkoumatelně a dostatečným způsobem vtělily do svých rozhodnutí a výsledná výše pokuty není nepřiměřená ani vzhledem k zákonnému rozpětí pro tyto správní delikty ani vzhledem k absolutní výši částky, která byla žalobci uložena.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. července 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu